

Bylo, nebylo a Kája se domluvila s Vaškem, že si něco chtějí zahrát spolu. Pak to řekla mně, já Rostovi a Jirkovi a tým na Svíčky byl na světě. Teda Chlýftým. Registrace byla na mně a já na ně totiž rád chodím za naši tradiční značku. Asi proto, že to kdysi byla první noční hra, kterou jsme **dokončili**.

Každopádně, nejprve bylo potřeba se na hru dostat. Domluvili jsme se s pár dalšími soupeři, že vyrazíme tímto dobrodružným brzkým spojem, najíme se a bude všechno v pohodě.

Všimněte si lomítek u vlaků. A taky času odjezdu.

Při pětiminutovém přestupu pěšky přes Labe pravděpodobně nestihneme.

Což je... nemilé, naštěstí se dá dojet do Svitav a přijet z druhé strany. Ono se nakonec ukázalo, že vlak v Pardubicích přece jen zastavoval a ona notifikace se vztahovala jen k jedné z částí

vlaku, která jela do Liberce. Stálo nás to pár korun navíc, ale co se penězi nedá vyjádřit je, že jednak přišel vniveč tento propracovaný instruktážní diagram, kam nastoupit, ...

Hlinsko nás nezajímá.

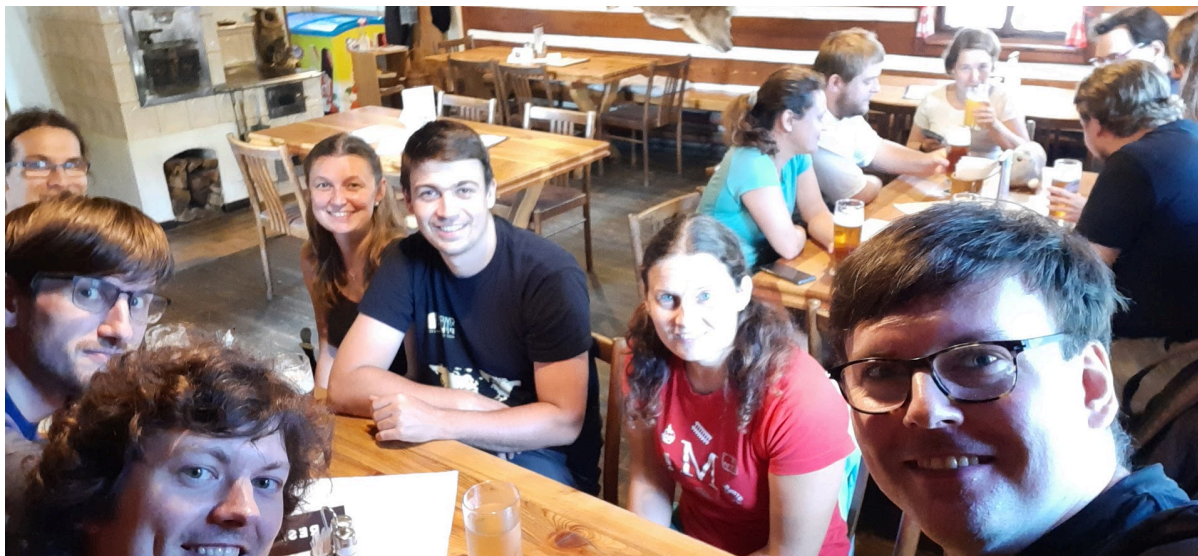
... ale zejména toto [video](#), které mělo popisovat naši cestu na místo hry, pozbylo změnou trasy smysl.

Krásný, že?

Až na menší zádrhel při výjezdu tedy příprava na hru probíhala hladce, pokud pomineme záplavu košilatých a jinak velice vtipných anekdot od průvodčího, kterému zrovna končila noční směna.

V místní roubence-pizzerii (fascinace venkova pizzou stále trvá) brzo zaujmeme naše rezervovaná místa a nastane sociální prvek přípravy ke hře. Přicházíme ale ještě pár minut před otvíračkou, což zaujme stařenku čekající u okýnka na polívku. Začne nám dávat návrhy, kudy se do té Poličky dostaneme. Samozřejmě zadem přes Lucák! Proč se všude chodí zadem? Já už mám spíš chuť, že dostanu nějakou políčku do sebe. Mezitím dorazil Vašek z Brna a taky Rost'a, který náhodou trávil dovolenou nedaleko.

Světelné podmínky nebyly zrovna přívětivé. Ale aspoň jsou na fotce všichni (v tu chvíli přítomní) včetně Radkova týmu.

Start se blíží, přesouváme se na hřiště u sokolovny. A ačkoliv to vypadá, že pražský doporučený spoj bude mít dvacet minut zpoždění, čas do startu uplyne rychle, ani si nestihneme dát dvacet po obědě.

Rozjezd

Chleba se solí, děti, otevřete startovní obálky!

Neztratit upřesnítko. Neztratit log. Neztratit telefon na náповědu. Neztratit pětník. Projít si Bezvíček. Rozdělujeme si zodpovědnosti a koukáme do osmisměrky. V koukání jsme dobří, takže z nás nejdříve vypadne, že jsou to pětipísmenné věci. A že jsou zalomené. A že je to substituce abecedy. A nějaká mezitajenka. Pak se něco stane a Kája přečetla tajenku. Všimli jsme si, že odešel Radkův tým, asi ještě někdo další, ale na rozjezd rozjezdu je to dobrý!

Něco se stane. To je na šifrovačce, kde tým nasbírání čtyři Tomovy hvězdičky z pěti možných, celkem častý jev. Když jsem reportáž dopsal, zjistili jsme v týmové diskusi, že občas nevím, koho v příběhu označit jako nositele nápadu nebo myšlenky. Žádná vyluštěná šifra tentokrát nebyla one-(wo)man show. Zpětně těm jménům, co tady píšu, věřím tak na 60 procent. Ale ono by se to blbě psalo, kdybych měl pořád opakovat, že jsme přišli na šifru, všechno a všechny naše nápady do sebe zapadaly a za nějakou dobu bylo vyluštěno. Nejlepší naši spolupráci v týmu shrnula asi Kája, když jsem jí říkal, že je příliš skromná.

Karolína

Ja nejsem skromná, ale statistika hovoří jasně. Chapu, taky se mi blbě říká, kdo co řekl. Obzvláště třeba v době, kdy něco zapisuju, nebo se krmím 😊 ale zkratka mám dojem, že jsme v tom dost rovným dilem. Každý dělal trochu něco jiného, ale všechno zapadalo 😊 Rosta s Vaskem podle mě oba strašně moc psali. Byly chvíle, kdy se šifra paralelně lustila minimálně třemi možnými způsoby. Ty s Jirkou jste si zas často drželi takovej ten nadhled a kombili ve vyšším levelu. Což třeba v tom kamení nůžky sudoku způsobilo, že od doby "je to sudoku" jsem nezvedla tužku z papíru, protože stále bylo jasné, co je další krok. To se to pak ctou tajemky, když vám lidé diktují, co se má psát 😊

Klopýtáme po právě opravované silnici a škrábeme se na první kopec. V rozstříhaných kartičkách brzo odhalujeme skrývačky (kdy byla naposled na šifrovačce nějaká skrývačka?) a vytahujeme mapy Evropy. Jsme vybavení, protože čteme pravidla! Kdo by řekl, že by se to někdy na nějaké hře mohlo vyplatit. Střídavě zakreslujeme, střídavě dohledáváme, který z těch cancourků je ta Vezera, nebo jiný Ebro. A pak teda dumáme, proč tam je ta Mže, až si vzpomeneme, jak jsme v předherním brainstormingu chytře odhalili, že mezi Temží a Mží je přece, haha, Emže. Ale protože nás tehdy vůbec nenapadlo zjistit, jestli to náhodou taky není řeka, zjišťujeme to až tady. No neva. Jen přečíst tajemku. To zase udělá, řekl bych, Kája.

Pokračujeme ve výstupu prvními hustníky, bažinkami a průseky. A vůbec to není zadem na Lucák, úplně naopak! Skoro bych se odvážil tvrdit, že jsme možná průkopníci a jdeme předem. Bažinek a hustníků se ještě nabažíme.

Na točení (na) pětníku je expert Vašek. Já si tam dám rohlík, brblám cosi o morseovce, ale ani nemusím. Dneska totiž jedeme na stejné vlně. Často se nás sejde několik s tím stejným nápadem a vždycky někdo o nějakou tu nanosekundu vyhraje. Jirka si všímá, že je tajemka latinsky a brzo se zvedáme, stejně jako voy-a-ger, který šifru vyzvedl těsně před námi.

Vopařilova jedle se vyznačuje tím, že ačkoliv to do nedávna byl opravdu kus stromu, je nyní jen náhodný klacek povalující se v lese někde v nějakém údolíčku, kam vlastně nevede žádná cesta, která by byla na doporučené mapě. Tím se zase vyznačoval rozjezd letošních Svíček. Snad jen budoucí přesun od Jedle do Avignonu to poruší. Ale zpět k ní. Kamsi do oblasti, kde by zhruba měla být, jak naznačovala značka na mapě, přepočítaná měřítkem zhruba na 150 metrů délky, jsme se dostali zhruba po cestě. Na tomto místě se naše cesty rozcházejí s cestou voy-a-geru, který zanechal své % na cestě nejbližším ostrohu lesa. Jedle nikde.

My vyrážíme po loučkách, srnčích cestách a pěšinách až do hlubokého lesa, kde se zrovna odehrává těžba, resp. přestávka na chleba s řízkem a kafe z termosky. Kája si vzpomíná na Síbovu poučku, že ve městě jsou lidé a že se jich dá na leccos zeptat, nebo prostě jen bere rozum do hrsti a snaží se dovolat pomoci. Svačící ji ale neslyší, tak na ně Jirka ze stráně haleká: "**Kde tu je ta jedle?**" Kdo jiný, než dřevorubci by to přece mohl vědět. A taky že jo. "Jak na vás tak koukám, vraťte se na pěšinu, vlevo a za stopadesát metrů je tam," děkujeme a vyrážíme. A taky že tam je!

Jak jsem předeslal, torzo je tak trochu zklamáním. Šifra ovšem nikoliv, pravděpodobně ji navíc nacházíme jako první. Voy-a-ger se vynáří z lesa za chvíli, stejně tak jako Přizdisráči. Luštění nám jde rychle, nacházíme čísla, identifikujeme mřížku a Kája čte tajenku. Pomalu v tom vidím nějaký vzor.

Tentokrát opouštíme myšlenku přesunu lesem a scházíme dolů na žlutou turistickou značku.

V řadě za sebou.

Zpětně si říkám, že jsme to úplně dělat nemuseli, ale to bychom nemohli sledovat zatím vzdálené meteorologické jevy a Kája by nepotkala tato káčata:

Z dalšího focení nás vyrušil jejich hlídací pes.

Do kopce je to totiž pěkná fuška. A u rybníka, ačkoliv nás cesta zavedla až přímo k stanovišti, pro změnu nemůžeme šifru najít. Asi kvůli interpretaci tajenky, ale mírně nás utěšuje to, že všichni, kteří dorazí po nás, mají stejný problém. Většinou jejich otrávení zmizí, když jim tento fakt prozradíme. Obsazujeme lavičku na hrázi a luštíme pod bedlivým dozorem Indexovým. Tentokrát je moje role v týmu zhruba taková, že po dohledávce zjišťuju, že mi je zima a musím

si převlíct propocené tričko (což se zimou pomůže). Následně dostávám hlad, takže si dávám další rohlík, je k šesté večerní. Po svačině se hodí jít se vyčůrat. A hele, oni (jakože spoluhráči) tady kreslí nějaký tee-pee, na mapě jsou Malý a Velký Stanov, to je mi ale legrace, to bude ta věc, které se smáli Přizdi před půl hodinou! Tajně doufám, že se půjde spíš na ten Malý, ale fajfka u velkých mě vyvede z omylu.

Již na přesunu na Stanov čekáme na Rost'u, než porazí pláštěnku.

Přenecháváme lavičku KaMu a vyrážíme. V dále hřmí a za pár stovek metrů se k tomu přidává i doprovodný program v podobě padajících trakařů. Naštěstí ve chvíli, kdy vstupujeme do hustého lesa, se bouřka přesouvá dále a nás už oblažují jen kapky sekundárního lesního deště. Než se vyškrábu na vrchol, zbytek týmu má už odmocněno a řeší se, jací [indiáni](#) na tomhle Stanově žijí. Myslím, že to nakonec tematicky byli ti velcí.

Padáme zpět na cestu do Oldřiše, procházíme vesnicí a obdivujeme duhu.

Na fotce to není tolik vidět, ale na spodním okraji duhy bylo dalších několik difrakčních miniduh.
U organizátorů grilujících kuřata dostáváme pudink.

V pudinku jsou různé nečekané přísady.

Fotka vznikla, kdy už Rost'a pravděpodobně jen dorážel zbytky, ale než jsme se dostali do téhle fáze, první se do jídla dala Kája. Naštěstí si vybrala jeden z těch kelímků, kde zrovna nebyl arašíd, protože by jinak opuchla a umřela. To by se nám teda moc nelíbilo. SZPI na vás! Ale jako fakt, jako spoluallergikovi by mi to taky vůbec nevadilo, vědět, co si můžu dát a po čem mi bude zle. Naštěstí jsme ale během konzumace nesnědli nic, co jsme neměli. Jen se někomu pudinky zdály totálně přeslazené a jinému zase úplně mdlé. No žeby?!

Pak jsem se trochu zprudil a donutil tým pečlivě překontrolovat, jestli je to kóta DCXX nebo DCXL, protože na jednu to bylo předem a na druhou zadem. A chodit sem a tam přes údolí, to nechcete.

I když se do údolí nabízí pěkný výhled.

A zase do kopce! Tentokrát po cestě nikoliv srnčí, ale vyjeté traktorem. Široký výhled do údolí. Lavička u nabíječe s kódem šifry eunuch. Přizdi, kteří pudink zdlábli těsně před námi, sedí za mezí. Křovinořez, který není křovinořez, ale lišta (jak mě zpravil Dero ve vlaku cestou zpět).

Reaguju na číslo 295, že to je důležité, protože to bylo v otázkách. Rost'a, Kája a Vašek vybarvují v jednom papíře čtverečky. Lušticí flow. A opět kóta! I když skoro o padesát metrů níž, ale přece kóta. Nadšený nejsem, ale už se blížíme k Poličce, je těsně po deváté a klesáme do údolí v očekávání, kdy už bude turniket? Kde?

Na obzoru svítí Přizdisráči a v dálce za nimi bouřkový mrak.

Tady si to dáváme pěkně týmově. Na lavičce pod křížkem se zapálenou svíčkou (třeba na ni půjdou mouchy místo nás) objevujeme metro B, trícium a nakonec všechno ostatní. Každý něco, pak dáváme dohromady jednu z dalších substitucí a vyrážíme. Přizdisráče jsme nechali na cestě před kótou, a tak nevíme, jestli už se zvedli... ale tohle jim nemohlo trvat o moc delší dobu. Po cestě někdo na naši počest odpaluje ohňostroj.

Vypadá asi takto, ...

... ale my mu ukazujeme záda.

Je to tak. Přizdisráči sedí v domečku na rozcestí. Mírně kape. Rozbalujeme se na cestě a děláme věci. Jedna z věcí bylo spočítání operandů. Z toho vypadlo, že to je sudoku. Je jich 81, z toho je 9 zadaných obrázky. Kája potvrzuje, tým luští. Druhá věc byla identifikace pokrmů. Z toho mi vypadlo, že to je kámen, nůžky a papír, ale myslím si, že bychom další krok udělali i bez téhle znalosti – stalo se to totiž až potom, co bylo sudoku vyřešené a rozdělení do K-N-P jídel

jsme už měli, stačilo jen přičíst čísla ze zadání. Kája sice protestovala, že by to nechtěla dělat, ale myslím, že by mi to nedalo a udělal bych si to sám.

Při dolučťování slyšíme hlasy, jsou to odcházející Přizdisráči. Zdálo se mi, že slyším ženy, což jsem identifikoval jako Radkův tým, ale ve skutečnosti to byly místní bujaré babky, které se s Přizdi daly do družného hovoru. Celkem dost stahujeme, takže na turniket, který je na konci tohoto dlouhého přesunu (vyplatilo se otočit se proti směru cesty a užít si bleskový spektakl), je zrovna vidíme radovat se z vylučťování utopence. Ale tehdy si myslíme, že to už je hotová první šifra po turniket. Před turniketem ještě polemizujeme, kde jsou tak asi voy-a-geři a ostatní kamarádi, ale organizátoři nám prozrazují, že na pudinku jsme my a Přizdi měli na všechny ostatní hodinu náskok.

Finále

Ani my s utopencem nezápolíme příliš dlouho (a to jsme, narozdíl od Přizdi, použili pásek v něm) a Jirka vyráží k nedaleké kapličky pro zadání první finálové šifry. Organizátoři nijak neprotestují, když ji luštíme uvnitř, čehož využíváme naplno. Dobít si telefony, vygooglit návod na skládání samodržící kostky, pozasouvat, co se má zasunout, aniž by to příliš zvlhlo... no a pak Kája přečte tajenku. Už jste si všimli, že je v tom fakt dobrá?

Ted' už vyrážíme ven i my. Přizdi zatím sedí v suchu u Penny Marketu vedle. Takže přece jenom? Organizátoři nás bedlivě sledují na každém kroku až k Masarykovi. A i tam, když zapadáme do krytého vchodu kostela vedle (abychom si užili protější diskotéky, na Hanku (RIP) dojde). A protože jsme milí účastníci, nemáme problém ani s místním zadáním. Nápad na morseovku padá hned, ten na obyčejná čísla posléze. Slepou cestu v podobě morse-slov opouštíme rychle a stejně tak rychle čteme tajenku. Tentokrát nejen Kája.

Po hře se dozvídám, že ostatní týmy téhle šifře říkaly lokomotiva. Jakože, dává to smysl! Ale to mě vůbec nenapadlo! Jen co Jirka+Vašek+Rošťa přichází z dohledávky, nenechají nás čekat a říkají, že to je šířka, výška, hloubka, cosi... různá cosi interpretujeme při čtení.

Diskotéka stále běží.

Vracíme se zpět do centra ke kulturnímu domu, kde vyzvedáváme rozhodující šifru hry. Je čas, který bych vůbec nečekal, že zrovna bude. Město je plné bavících se lidí. V oknech stále svítí hodně světel.

13	IMPERIUM	16.58	18.38
14	PLÉKO	17.40	
15	ORNAIENT	18.58	19.06
16	TĚŽNICE	19.29	19.46
17	EUNUCH	20.06	20.23
18	GILUP	20.56	21.34
19	PRION	22.06	22.45
20	NAHODA	23.14	23.23
21	ARAB	23.28	0.16
22	BA	23.29	0.44
23	GURU	00.58	
24			
25			
26			

mi zážitky z trasy nás můžete oblažit skrze S

e zde zaznamenané nám, prošim, předejte v

CHLUPITIN

BILROG

0.28

0.44

Právě jsme na zadání učitel. Zbývá letiště.

V číslech správně identifikujeme různé mocniny a nenecháváme se zmást tím, že jsou velmi podobná číslům ze šifry s otáčením pětníku. A ani tím, že výška ohybu odpovídá jeho průměru. Kája seřadí exponenty a diktuje mezitajenku, která mi potvrdí správnou substituci. Teď už jen správně všechno seřadit... chce se mi říct, že to zase udělala Kája, ale tady si to zrovna nepamatuji. Těsně před naším odchodem kolem nás prochází Radkův tým mířící na turniket a hlavně Přizdi, kteří nám jednak chtějí zabrat náš výklenek, ale hlavně si tu posedí o dost delší dobu než my. Téměř o takovou, co my na další šifře.

Ě. Když potkáte na Svíčkách Ě, víte, že jde do tuhého. Tento kód v upřesnění má typicky poznámku "organizátor" a skoro jistě to znamená, že je to stanoviště před cílem.

Jsme nervózní. Organizátor Pepa postává poblíž a my si říkáme, že tohle přece musí brzo padnout. Nepadá. A že to je přece obyčejná substituce, kterou musíme ubít jen analyticky. Nějak nám to nejde.

Tady se dá asi hodina až dvě přeskočit, protože to bylo všechno stejné. Přemýšlíme nad tím, co znamenají barvy (Microsoft? Cokoliv?), jak se řadí + a -... Proč je Z nahoře... Nakonec jdeme pořádně rozjet tu substituční teorii a já si zapisuju kandidáty na samohlásky a zjišťuju, že to pasuje do jednoho z lexikografických uspořádání, která jsem si psal dříve, jen posunutého na to Z. A barvy jakožeročních období. Leze z toho CIL JE TURNIKET, jen co přicházejí Přizdisráči. V rychlosti dočítáme tajenku, všichni dohromady, a Jirka, Rošťá s Vaškem běží.

My s Kájou posbíráme věci, co tu po nás zůstaly, jdeme pomaleji a v cíli nás vítá Jirka... jsme prý očekávání. Vyhráli jsme! Přizdisráči přicházejí dřív než si pořádně sundáme batohy...

Se Síbou.

Se svíčkovou.

Po hře

Mám rád Svíčky. Chápu, že se občas vymykají chápání nebo schopnostem týmů, často však přinesou něco, co hráčskou zkušenost rozšíří a obohatí. Divné šifry dřív, než to bylo cool. Navigace hustníky. Bouřtičky a mrazečky. Společného nepřítele nebo jen třeba uvolněnou atmosféru v cíli. Zdálo by se, že to byla jednoduchá hra. Nebyla. Jen se za ty roky, co Svíčky získávají image hry, která vás sice nakrmí, ale k tomu přidá herdu do zad, vyprofilovaly jako hra

pro ty, kteří na ni mají podobný názor jako já. A, Tom doplní, to nezřídka koreluje s tím, že jsou to vesměs dobří hráči. Díky, že to pro nás stále připravujete. Byl bych rád, kdyby se na hře zase objevilo ještě jednou tolik týmů a příště by nám, lidem co na ni chodíme roky, třeba vypálil rybník někdo, kdo si jen tak přišel zahrát!

A ještě bych chtěl poděkovat spoluhráčům. Při tom množství her, co jsem už odehrál, se může lehce stát, že nějaká hra bude jen další... tahle nebyla. Rád jsem zase zažil společné nasazení, nadšení, pocit, že nápad přišel všem zároveň. Byli jste skvělí.

Aleš

P.S.

- [Cesta](#), jak ji zaznamenala věc, která nebyla pomůckou ve smyslu pravidla o pomůckách.
- Co by se mi líbilo a co často na Svíčkách není, je místo, kam se může v cíli uklidit ta část týmů, která už má hotovo a chce si sdělovat dojmy. Míchat se s turniketisty je potenciálně nešťastné.
- Různé další, místy nepřiliš kvalitní, [fotky ze hry](#).